

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה הרבה מן המושך

כל הזכויות שמורות

שבת ז' סיון התשפ"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:18	20:09	י-ם
19:17	20:08	ת"א
19:20	20:11	חיפה
19:17	20:08	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי

כמעשה של חנה ופנינה. פנינה היו לה עשרה בנים, ולחנה לא היו ילדים, ואף כי בדרך הטבע לא היו **שום סיכויים** שיהיה לה ילדים כיוון שהייתה כבר בת מאה ושלושים ילדה חמישה בנים ואת שמואל הנביא: לומר לך שאין הטבע מוליד אלא **רצון ה'**, וזה מה שאמרה חנה בשירתה "קשת גיבורים חתים[נשברים] ונכשלים אזרו חיל, שבעים בלחם נשכרו ורעבים חדלו, עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים אומללה" – פירש רש"י כך **אומנותו** של הקב"ה מתיש את הגיבורים ומחזק את החלשים משביע את הרעבים ומרעיב את השבעים.

תוכחה לילדים בלי הקדם מחשבה שקולה

אמת נכון שאדם חייב השתדלות להשיג לעצמו פרנסתו וכל הנצרך לו, אך עליך לידע כי הכל **זה הנהגה נסתרת** והוא הנותן לך עצות וחכמות היאך לקנות נכסים ומבלעדי **רצון ד'** לא תשיג מאומה.

לע"נ רחל (רשל) אלבו בת קלרה ואליהו

מי שאוהב את הצדיקים יכול להחזיר בתשובה בני אדם

רבי ציון ברכה זצ"ל היה מאריך בתפילה בכוונות **הרש"ש** כמה שעות בלי גזומא, ותפילת שמונה עשרה שלו הייתה לוקחת שעה שלימה, היה **דבק בה'** באמצע תפילתו, ממש היה מתעלה ומדבק שורש נשמתו בעולמות העליונים, כמו החסידים הראשונים, ולא היה שם לב לזמן שעובר. פעם בתפילת שבת האריך באמירת נשמת, והיה דבק בתפילתו ומאריך בה **ולא שם לב** על הזמן, ועבר יותר מארבעים דקות אחרי הנץ החמה, עד שעמדו להתפלל תפילת העמידה.

פעם חלה אחד מבניו של הצדיק רבי **סלימאן מוצבי** זצ"ל, תינוק רך בשנים. בשבת הודיעוהו שמצבו החמיר. בפתיחת ההיכל במנחה, ניצב הצדיק ליד ארון הקודש הפתוח והעתי **בלחש** ובמילים ספורות לרפואת התינוק החולה. כאשר בא לביתו, לסעודה שלישית, שאלה אותו הרבנית: "האם התפללת לשלום התינוק?" – "ביקשתי בכמה מילים ובלחש בפתיחת ההיכל" – השיב לה. **התנכרמו פניה** באי שביעות רצון. ראה רבי סלימאן שאין הדברים משביעים את רצונה, פנה ואמר לה: "וכי מה רצית, שאצעק אל הקדוש ברוך הוא וכל המתפללים ישמעו את זעקתי? אין זה אלא עניין שביני לבין קוני, ומספיק שהתפללתי **אליו בלחש** כי גם כך הוא שומע. שומע הוא לכל אשר יקראוהו באמת. ואכן, באותו ערב הוטב מצבו של התינוק ונתרפא.

דוד חבר השתתף באחד מהביקורים בקברי צדיקים שהיה עורך רבי **משה לוי** זצ"ל מידי שנה ליד ציונו של בעל ה"אור החיים" עמד יהודי המוכר בקבוקי שמן. בקש רבנו מדוד שיקנה עבורו **בקבוק אחד**. לקח רבינו את הבקבוק והניחו על הציון. תמה דוד: כבוד הרב, אם להניח על הציון ולהפקירו – מדוע טרח רבנו לקנות את הבקבוק? ענה בפשטות: "רציתי שאותו אדם ירגיש טוב..."

כל אמן גדול היה פעם חובב

נקודה לפהחשבה

אי שם בבקעה, חיו להם סוס קצת עצלן, חתול מפונק, ברווזה גנדרנית ותרנגולת, הסוס אהב יותר מכל לשבת בכורסא לקרוא עיתונים. החתול רבץ על הספה. הברווזה – בד"כ התבוננה במראה וטיפחה את נוצותיה והתרנגולת? – משהוא צריך לעשות את עבודות הבית, לא? התרנגולת אפתה ובישלה, **כך במשך 365 יום בשנה**. ערב אחד כאשר יצאה התרנגולת לחלוב את הפרות ולהטיל ביצים, חשה בטיפת גשם על מקורה. ניכנסה התרנגולת הביתה וקראה: "חבר'ה, הסתיו הגיע מישוה בא איתי **לזרוע את החיטה**? סוס אתה בא?" "בדיוק עכשיו התחלתי תשבץ חדש?!" "חתול, מה איתך?" "אני עייף" פיהק החתול "בדיוק התחלתי לנמנם" והברווזה הפנתה את ראשה מן המראה ואמרה "רק עכשיו עשיתי פן. תשכחי מזה!" "טוב, אעשה את הכל לבד. כל הלילה זרעה חיטה וכשחזרה הביתה כמעט שהאיר השחר. הכינה ארוחת בוקר לחבריה, וניקתה את הבית. ערב אחד כאשר עמדה וגיהצה ערמה של בגדים שמעה את החזאי מודיע שסופה גדולה עומדת להגיע. "חבר'ה, משהו יוצא איתי **לקצור את החיטה** לפני שהסערה הגדולה תהרוס לנו את כל היבול?" "ח... נחר הסוס " בדיוק עכשיו? "יש לי שירים חדשים ועכשיו אני שומע אותם!" ילל החתול. "את לא רואה שאני מורטת עכשיו גבות" געגעה הברווזה. "טוב, אעשה הכל בעצמי" אמרה התרנגולת. יצאה לשדה, קצרה את החיטה, אספה את החיטה אל תוך שקים. כשחזרה הביתה כמעט שהאיר השחר. הכינה ארוחת בוקר לחבריה, "קצרתי את החיטה, מישוה בא לעזור לי **לטחון** את החיטה לקמח?" "ח... נחר הסוס "בדיוק עכשיו? אולי אח"כ?" "בדיוק ברגע שתפסתי קצת שמש את באה לנדנד!" אמר החתול והתמתח. הברווזה אפילו לא ענתה ורק המשיכה לסרק את נוצותיה. "טוב, לא צריך. אעשה את הכל בעצמי" אמרה התרנגולת וצעדה בחזרה הביתה. נכנסה למטבח, טחנה חיטה לקמח, לשה עם חמאה לבצק, סחטה מיץ טרי משלושה לימונים, הקציפה היטב ארבע ביצים. בשעה 13:00 הכניסה הכל לתנור ובדיוק בשעה 13:30 הוציאה מן התנור פאי לימונים מושלם והניחה אותו על צלחת. בשעה 13:45 יצאה אל שפת האגם מלקקת את מקורה וקוראת לחבריה "חבר'ה מישוה בא **לעזור לי לאכול** את פאי הלימונים שאפיתי?" הסוס קפץ מכסא הנוח, וקרא "בטח תרנגולת אני בא עכשיו!" החתול זינק על כפותיו וקרא "הנני כאן מוכן ומזומן!" הברווזה התרוממה לאיטה הביטה בעצמה ואמרה מה לא עושים כדי לעזור לחבר'ה", "כמה חבל חברים!... לא רציתם לעזור לי לזרוע חיטה, לא רציתם לעזור לי לקצור חיטה, לא רציתם לעזור לי לטחון חיטה. הייתי בטוחה שלא תרצו לעזור לי לאכול את העוגה ועל כן אכלתי את הכל בעצמי. ואתם יודעים מה? ... זה היה כל כך טעים! החוכמה זה להיות עם הזולת גם ברגעי **משבר וקושי** לא רק מתי שטוב ונעים (העורך)

באתר הימים הגיע לבית רבי יהודה זאב ל"בוביץ" זצ"ל רעו וידידו הצדיק רבי ישראל זכריה זצ"ל. בעודם שמחים בהתראותם זה עם זה. פרץ רבי ישראל זכריה בבכי מר וחילה את פני רבנו בתחנונים ממש,

שיקיע **שערי ישועה לבתו** המתייסרת בייסורים קשים ומרים, בסבלה ממחלה נוראה הנמשכת כבר כ- 20 שנה, ועתה התדרדר מצבה והיא ניצבת על פתחי מוות. עובר לדבריו, הניח רבי ישראל זכריה על השולחן סכום כסף נכבד מאוד כפדיון נפש.

סירב רבנו לקחת את הכסף ופקד על רבי ישראל זכריה שייטלו בחזרה. לאחר- מכן **שקע בהרהורים** והפטיר באומרו: "פעלתי עבורה עוד שנת חיים אחת". שנה לאחר אותו מעמד, הסתלקה ביתו של רבי ישראל זכריה לבית עולמה.

החפץ חיים זצ"ל: מוטב לי שיאבדו 70 ישיבות ולא אכנס לחבורה של בעלי לשון הרע

"בנות צעדה עלי שור", אתה מוצא בשעה שיצא יוסף למלוך על מצרים היו בנות מלכים מביטות בו ומשליכות עליו נזמים וטבעות כדי שיתלה עיניו ויביט בהן, אף על פי כן לא היה מביט בהן. כשלימד מרן **הרב שך** זצ"ל בישיבת פתח תקוה ילדה זרקה לעברו חופן חול. נשא ראשו מספרו, ותמה: "מדוע את מעפרת אותי בעפר?" והפעטה השיבה: "ומדוע אינך אומר לי שלום אף פעם?" ומרן אמר במאור פנים: "שלום – מי את?" הוברר, שלמרות **שהתגורר שם שנה** לא ידע שלבני הזוג זקס ילדות בביתם!...

ה"מצורע", האיש שנגעים רעים באים על גופו והוא מגורש אל מחוץ למחנה. חז"ל רואים במצורע המבודד מחוץ למחנה את ה"מוציא רע", האיש שאינו מסוגל לשמור על לשונו, ומזיק לסובבים אותו, ופוצע את לבבות האנשים. מי שמוציא רע, מי שאינו מסוגל לחיות בשלום ובאהבה עם הזולת, **ולא יכול לחיות** בתוך המחנה, הוא צריך לצאת החוצה, להסתגר בבדידות, להתרחק מכל אדם.

ובימי ההסגר, בימים שבהם הוא מנוודה מן החברה יהיה לו די זמן והותר לחשוב על התהליך הפנימי של ההיטהרות שהוא צריך לעבור, על הדרכים לחבור אל הבריות **בכבוד ובסובלנות**, בהערכה ובאהבה, ואת לשונו הרעה להפוך ללשון טובה.

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

היה האדמו"ר **מלערוב** זצ"ל נזהר בכל מאודו וכל לצער ולפגוע בשום אחד מישראל, והיה מקפיד שלא להעיר שום אדם משנתו ויהיה מה שיהיה.

ואף את בנו ישיח' לא היה מעיר, זולת אם נפלה הכיפה מראשו בעת השינה, היה מעירו ומבקש שישים הילד בעצמו את הכיפה על ראשו. לימים הסביר את מנהגו זה בעניין כיסוי הראש הוא מחמת **יראת שמים** כדאמרי' בגמ' "כסי רישך כי היכי דתיהווי עלך אימתא דשמיא", וכאשר יהיה בהם יראת שמים יהיה בהם הכל.

המעלה הגדולה של להיכנס לעימות עם היצר

ע"י שנשקיע עצמנו בעשיית טוב תלמוד תורה וחסד

מסופר: שבזמנו של **חפץ חיים זצ"ל**, בעירו הקטנה "ראדין" היה יהודי לא נבון, וכולם היו צוחקים עליו ומבזים אותו. פשוט הוא לא התפתח, הוא ידע לספור עד מספר עשרים ולא יותר וכמה אותיות מהאלף בית, זו היתה מנת המשכל שלו. פרנסתו היתה מחזור על הפתחים.

לפתע ביום מין הימים נעלם האיש. חיפשוהו וחיפשוהו ולא מיצאוהו, פשוט נעלם מין האופק, כמעט וישבו עליו שבעה אחרי שבועיים מופיע האדון לתדהמת כולם, שהכל נסבו סביבו, הכניס הלאה את ידו לכיס והוציא קופסת "טבק". מה זה תמחו הרואים? הלכתי לעיר הקרובה מהלך שבוע ברגל כדי לקנות את קופסת הטבק, ועוד שבוע לחזור, כולם התמוגגו מצחוק החסר טבק בעיירה שצריך שבועיים כדי לקנותה?

מתוך ביתו שמע החפץ חיים את צחוקם של האנשים, לשמחה זו מה עושה? ששמע החפץ חיים את הסיפור התפרץ בבכי, והסביר לקהל הנבוך את סיבת התפרצותו ואמר: מעשה זה הזכירני ועשיתי חשבון מאיזה מרחק עצום נשלחה נשמה של כל יהודי ויהודי החצובה מתחת כסא כבודו יתברך.

כשישאלו ביום הדין את הנשמה ויאמרו לה: שלחנו אותך ממרחק כזה עצום מה הבאת לנו משם? מה יצרת? מה בראת? מה זכית? מה נעשה, נכניס את היד לכיס ונוציא את "קופסת הטבק" ושוב פרץ החפץ חיים בבכי קורע לב.

אחים יקרים! בואו ננצל את זמניו היקר והחשוב בתורה ומצוות ומעשי חסד. כדי שתהיה לנו תשובה נוכל לצנות בשמחה מיצינו את עצמנו.

ע"י ש"ס ומו"ק לכל בית ישראל

שני חכמי חלם התווכחו ביניהם: "איך זה שפרוסה תמיד נופלת על הצד המרוח בחמאה?"

ענה לו השני: "זה לא תמיד כך! ואני אראה לך" ומיד נטל פרוסה, מרח אותה בחמאה והעפיע באויר והפרוסה נחתה על הריצפה על הצד הלא מרוח בריצפה "הרי לך" אמר בשמחה "חוכמה גדולה" ענה לו **"לא מרחת את החמאה בצד הנכון"**

הרב חיים שבת;

המהר"ח"ש מחכמי שאלוניקי במאה ה-16-17 - נולד בשאלוניקי ונתחנך בישיבת רבי **אהרון ששון** זצ"ל. עמד בראש ישיבה שנהרו אליה רבים. העמיד **תלמידים שונים מהם** היו מורי הוראה בכל ערי הבלקן.

המהר"ח היה רב כולל של כל קהלי שאלוניקי במשך 40 שנה. כל גדולי הדור בימיו בקהילות קרובות ורחוקות ואף מצפת פנו אליו בשאלות וכיבודו. הוא כתב פסקים, חידושים ושיטות בש"ס, פירוש על **הר"ן** וספר דרשות, אך מכל חיבוריו נדפס ספר תשובותיו: הכולל ארבעה חלקים הנקרא: "תורת חיים" ו"בו תשובות רבות.

מי שמלמד אחרים, תורם לשיפור העולם באופן מעשי.

כשילדים אינם מחונכים לשמוע בקול הוריהם - לבסוף ישמעו ההורים לקול ילדיהם...

שמעת רעיון של מוסר, קחתו לעצמך כמתנה מבלי להרהר על אחרים...

מפקח של משרד הבריאות מגיע לבית חולים למשוגעים. המנהל עושה לו סיור בידח עם כל הפסיכיאטרים. הם מגיעים לחדר פעילויות ורואים הרבה משוגעים שמתגלגלים מצחוק. אחד המשוגעים אומר 25 כולם צוחקים. משוגע אחר צועק 321 וכולם צוחקים.

המפקח מבקש הסברים והמנהל אומר לו: - הם כבר יודעים מאות בדיחות בעל פה ונתנו להם מספרים. במקום שיספרו את הבדיחה הם אומרים רק את המספר. המפקח שואל: אני יכול לנסות? כן, עונה לו המנהל. המפקח צועק 534. כל המשוגעים קופצים על המפקח ונותנים לו מכות. אחרי שהמנהל מצליח להציל אותו מהידיים של המשוגעים מסביר למפקח:

הבדיחות מעל 500 הם בדיחות עם משוגעים

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשדי, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לילי, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יואל בן מלכה, חסיד מנשה בן רחמה, רפאל ואלברט בני קלרה, חכם יחזקאל בן חנה פתיא, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יוסף אברגיל, יחזקאל ושמאל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סגן, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איה, יעקב בן שרה ברסקה, מרן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה

